

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 62

Trên mặt hồ Kỳ Lư xuất hiện

Điều Thế Kiệt dĩ nhiên đã hiểu sự việc phát sinh ngày trước, nhưng hẳn vẫn chưa rõ lai lịch Thiết Kỳ Sĩ, nên hẳn vẫn gằm lên:

- Thằng lỏi kia! Người là hạng người nào mà can thiệp vào việc của lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Công việc của Văn Đế Đế cũng như công việc của tại hạ, dù tại hạ không can thiệp thì cũng có người khác can thiệp. Lão hãy ngó vị cô nương bên kia, nàng là biểu thư của Văn Đế Đế mà cũng là con gái độc nhất của Hải Thần. Bữa nay, lão hồng thoát thân chỉ là chuyện mơ mộng. Nhưng tại hạ còn muốn hỏi lão có tham gia vào cuộc đả đấu ở Phụng Hoàng Đài không?

Một lão già khác xông ra nói:

- Điều huynh! Hãy thu thập thằng lỏi này đi!

Điều Thế Kiệt từ lúc nghe Thiết Kỳ Sĩ nói con gái của Hải Thần cũng hiện diện tại trường, hẳn nản lòng, không còn chí phấn đấu với chàng nữa. Hẳn quay lại nhìn lão già kia hô:

- Du hộ pháp! Mau kêu hai vị hộ pháp Mạc, Tề hãy dừng tay. Các vị về bắm lại đi thôi. Tại hạ còn món nợ cũ phải thanh toán.

Lão già kia cười lạt hỏi:

- Điều hộ pháp! Món nợ của Điều hộ pháp không phải là món nợ của bọn tại hạ hay sao?

Điều Thế Kiệt nóng nảy đáp:

- Các vị cứ đi bắm báo cùng đế chúa, đồng thời nói là tình hình phe chữ “Liên” đã xuất hiện.

Lão kia nghe nói tới phe chữ “Liên” xuất hiện liền lộ vẻ nghiêm nghị ngó qua bên kia lớn tiếng hô:

- Mạc huynh cùng Tề huynh hãy dừng tay! Tạm để Kim Sơn tiên sinh sống thêm mấy bữa.

Thiên Ngô chân nhân cùng lão già liên thủ đồng thời lùi lại, khiến cho Kim Sơn tiên sinh đứng ngẩn mặt ra. Tiên sinh không hiểu vì lẽ gì địch nhân ngưng cuộc chiến đấu.

Điêu Thế Kiệt lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Người muốn hỏi sự tình ở Phụng Hoàng Đài thì hãy chờ lát nữa sẽ có người đến cho người hay.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Điêu Thế Kiệt! Tại hạ chỉ muốn hỏi ở nơi lão.

Một lão già quát hỏi:

- Không bảo người thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp:

- Nếu vậy không một người nào trong các vị hòng thoát chết.

Điêu Thế Kiệt cất tiếng âm trầm nói:

- Về sự tình ở Phụng Hoàng Đài chỗ có một người biết rõ. Nhân vật này hiểu cả nhân số tham gia vào vụ đó. Trừ trường hợp người thiếu gan dạ để gặp y chẳng nói làm chi, không thì cứ chờ đây, y nhất định sẽ tới.

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng hỏi:

- Người đó là ai?

Điêu Thế Kiệt đáp:

- Y ở trấn Ba Nhĩ Khách, cách đây không xa mấy.

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi:

- Cả bốn vị đều là những người dính líu vào vụ Phụng Hoàng Đài phải không?

Điêu Thế Kiệt cười khanh khách đáp:

- Người làm như bức bách lão phu phải cung xưng, đừng hòng lão phu mắc bẫy.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp:

- Vậy lão bảo ai đi mời người kia?

Điêu Thế Kiệt ngó một tên đồng đảng bảo:

- Dư huynh! Dư huynh hãy ra đi một chuyến, xem chừng thằng lỏi này không chờ được nữa rồi.

Lão kia đáp:

- Điêu huynh đi thôi. Thằng lỏi kia có chi đáng kể?

Lão này chưa hiểu về quá khứ của Thiết Kỳ Sĩ nên còn ra vẻ cứng cỏi, nhưng Điêu Thế Kiệt trong lòng đã sẵn thành kiến, hấn chỉ mong có cơ hội chuồn đi, liền đáp:

- Vậy xin sư huynh ở lại đây giám thị gã, tại hạ đi mời Minh chủ tới.

Hấn không ngờ vừa cất bước, Kim Sơn tiên sinh lại lớn tiếng hô:

- Ông bạn thanh niên kia! Để Điêu Thế Kiệt đi là lão không trở lại nữa.

Thiết Kỳ Sĩ liền nhìn thẳng vào mặt Điêu Thế Kiệt hét lớn:

- Đứng lại.

Điêu Thế Kiệt quay lại nhìn Kim Sơn tiên sinh cười nhạt hỏi:

- Các hạ định giở trò gì?

Kim Sơn tiên sinh cười rộ đáp:

- Lão họ Điêu chẳng những chỉ muốn lừa gạt chàng thiếu niên này, đồng thời lão làm cho cả bạn hữu cũng phải điên đầu. Điêu Thế Kiệt! Lão định đi mời Quân Thiên đế chúa thật ư? Ha ha! Chẳng qua là lão muốn tìm kế thoát thân. Quân Thiên đế chúa đi Nam Hải rồi. Cái đó chỉ mình lão biết, cả ba tên đồng đảng cũng không hay.

Điêu Thế Kiệt tức giận hỏi:

- Sáng nay Đế chúa còn ở Ba Nhĩ Khách. Ai bảo những đồng bạn của ta không rõ?

Kim Sơn tiên sinh cười hô hố đáp:

- Chính lão phu đã nghe Quân Thiên đế chúa dặn bảo các hạ kêu đồng bọn bốn người trước hết đến thuyết phục lão phu gia nhập Quân Thiên Bang rồi tới Tinh Tú lão nhân, sau cùng là Thiên Hà thượng nhân. Nhưng ba người bọn ta không chịu nên xảy cuộc đấu vừa rồi.

Lão già họ Dư nghe nói trầm giọng hỏi Điêu Thế Kiệt:

- Điêu huynh! Đế chúa đã đi Nam Hải rồi thật ư?

Câu hỏi này khiến Điều Thế Kiệt sắc mặt đỏ bừng tỏ ra cực kỳ bẽn lễn. Bỗng hấn tung mình lên muốn thừa cơ tẩu thoát. Hành động này thật ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Thế vọt của Điều Thế Kiệt mau lẹ phi thường nhưng hấn không ngờ còn có người biết bay. Đột nhiên hấn cảm thấy một luồng cường phong khùng khiếp đè xuống đầu hấn. Hấn không kịp đón đỡ, bỗng rú lên một tiếng thê thảm. Hấn bị bể đầu tóe máu chết ngay đương trường.

Thiết Kỳ Sĩ không thèm ngó tới, xoay mình bay về chỗ cũ. Chàng cười lạt nói:

- Vị nào dám bỏ đi là tại hạ giết ngay vị đó.

Uy thế khùng khiếp của chàng khiến cho ba người kia táng đờm kinh hồn, nhất là Thiên Ngô chân nhân ngó chàng thiếu niên trước mặt sợ quá, toàn thân run bần bật.

Lão họ Dư tuy cũng sợ hãi nhưng không đến nỗi bỏ vía như Thiên Ngô chân nhân. Lão đánh bạo hỏi:

- Gã thanh niên kia! Người là ai? Bây giờ người muốn sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bản nhân là con Thiết Lạp Ông. Tiên phụ đã bị hại ở Phụng Hoàng Đài ngày trước. Bây giờ bản nhân muốn các vị cung xưng hành động năm xưa.

Một lão già đứng bên Thiên Ngô Chân nhân lớn tiếng quát:

- Số người tham gia vào cuộc đoạt bảo ở Phụng Hoàng Đài có đến dư trăm. Hiện giờ hơn trăm người đó đã kết minh với nhau. Người có giết được chúng ta thì rồi đây người cũng hết sống.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói:

- Té ra các vị kết minh với nhau tức là đã biết nhà họ Thiết còn có người rửa hận. Đồng thời hành động này chứng tỏ minh chủ của các vị là Quân Thiên Bang chúa. Được rồi! Bản nhân tạm thời để các vị sống sót dặng trở về báo cáo với Quân Thiên bang chúa và bảo y chuẩn bị cái đầu chịu chém. Có điều bản nhân không thể để các vị toàn vẹn ra về. Biết điều thì mỗi người cắt bỏ hai tai. Nếu ai phản kháng liền bị xử tử tức khắc.

Việc chàng vừa giết Điều Thế Kiệt đã chứng minh lời nói của chàng, chẳng ai đủ năng lực phản kháng. Cả ba người không nghe theo cũng không được. Vì muốn giữ mạng sống, chúng đành nghiêng răng rút lưỡi trủy thủ ra ráng nhện đau cắt hai tai đi rồi đồng thanh hấn học nói:

- Thằng lỏi kia! Món nợ này có ngày phải trả.

Thiết Kỳ Sĩ quát:

- Cút đi cho lẹ thì bản nhân mới để các người kéo dài chút hơi tàn. Nếu còn lắm miệng thì lưu mạng sống lại đó.

Ba người tức quá mà không dám nói gì, bưng lấy hai tai máu chảy đầm đìa cầm đầu lủi thủi chạy đi.

Kim Sơn lão nhân thấy thế không nhịn được nổi lên tràng cười rộ nói:

- Khoái quá! Khoái quá! Làm thế này còn hay hơn là hạ sát.

Kỳ Sĩ chấp tay hỏi:

- Vì lẽ gì tiên bối bị bọn chúng tìm đến nơi? Tại hạ e rằng không phải chỉ một nguyên nhân chẳng chịu gia nhập Quân Thiên Bang.

Kim Sơn tiên sinh gật đầu:

- Lão phu đã biết bọn chúng đến kiếm để gia nhập Quân Thiên Bang, dĩ nhiên không chịu để bọn chúng chạm mặt, nhưng lần này vì chuyện bất đắc dĩ mà phải gặp họ. Chàng tuổi trẻ kia! Mới đây có một cô gái biết bay, phải chăng là đồng bạn với lão đệ.

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi bất giác chấn động tâm thần, vội hỏi lại:

- Văn bối đang đi kiếm y. Tiên bối gặp y rồi ư?

Kim Sơn tiên sinh đáp:

- Nếu vậy phải rượt theo ngay. Lão phu thấy cô đấu với Quỷ Thúi lão tổ ở hang núi này, đã ra tay viện trợ. Quỷ Thúi không địch nổi phải chạy trốn, rồi một mình cô rượt theo. Lão phu bị bọn Điều Thế Kiệt cản trở không chịu buông tha.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão nhân gia thấy y rượt theo về phương nào?

Kim Sơn tiên sinh đáp:

- Về phương chính nam. Bọn họ chạy bộ rượt theo nhau, đại khái chưa đi được nửa dặm.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói:

- Đa tạ tiên bối có lòng chỉ bảo. Văn bối xin cáo từ.

Chàng nhìn Kỳ Dao vẫy tay nói:

- Dao muội! Nàng đi trước dẫn đường.

Hai người toan tung mình vọt đi, bỗng nghe Kim Sơn tiên sinh gọi giật lại:

- Thiết thiếu hiệp! Lão phu còn một chuyện nữa cần cho thiếu hiệp hay.

Thiết Kỳ Sĩ vội dừng bước, nói:

- Xin tiên bối chỉ thị cho.

Kim Sơn tiên sinh đáp:

- Chắc thiếu hiệp đã rõ vụ Quân Thiên Bang nội bộ chia thành ba phe. Có điều này rất bí mật không mấy người biết.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ba phe nào?

Kim Sơn tiên sinh đáp:

- Một là phe chữ “Quân”. Phe này gồm những người già ở Quân Thiên Bang từ trước. Bọn họ ngấm ngâm khâm phục tiên thê của Quân Thiên đế chúa, nhưng ngoài mặt dĩ nhiên không dám chống đối Đế chúa. Hiện giờ họ kết minh thành một phe riêng và đều dùng ám ký khẩu hiệu bằng chữ “Quân”. Đồng thời trên cánh tay cũng thích chữ “Quân” vào. Gần đây Quân Thiên Bang dùng thế lực uy hiếp người võ lâm bắt gia nhập vào phe họ. Giả tử lão phu đồng ý gia nhập Quân Thiên Bang thì cũng vào phe chữ Quân vì đây là phe chân chính làm điều nghĩa hiệp. Từ nay thiếu hiệp có gặp nhân vật phe này cũng nên nương tay. Bọn họ không có liên quan gì đến mối thù hận với thiếu hiệp.

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi:

- Còn hai phe nữa thì sao?

Kim Sơn tiên sinh đáp:

- Phe thứ hai là phe chữ “Thiên”. Bọn chúng đều tham dự vào cuộc đoạt bảo ở Phụng Hoàng Đài. Trước kia số đông không phải là người ở Quân Thiên Bang, nhưng sau khi xảy vụ Phụng Hoàng Đài đều gia nhập Bang phái. Phe này dùng chữ “Thiên” làm ám ký, nhưng chưa hiểu có thích chữ vào tay không? Ngày sau thiếu hiệp nên chú ý điều tra phe này. Còn phe nữa dùng chữ “Bang” là đảng của Cổ mộ U Linh.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tiên bối cho hay điều này là giúp vãn bối rất nhiều. Nó còn trọng yếu ở chỗ khiến vãn bối không lạm sát người vô tội.

Kim Sơn tiên sinh lại nói:

- Còn nữa. Cổ Mộ U Linh nguyên là người xứ Y Lê. Anh mẹ là Y Lê Quốc Sư. Có điều anh em mẹ chí hướng bất đồng. Người anh làm chó săn cho bọn La Sát. Em gái ôm mối đã tâm đối với võ lâm. Nếu không bị áp lực bên ngoài thì anh em họ mỗi người đi một nơi, nhưng mỗi khi bị áp lực thì họ liên thủ với nhau để chống địch.

Thiết Kỳ Sĩ “ô” một tiếng rồi nói:

- Đây cũng là một tin quan trọng phi thường! Văn bối cảm tạ vô cùng.

Kim Sơn tiên sinh hỏi:

- Chắc thiếu hiệp từ Tây Vực tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đúng thế.

Kim Sơn tiên sinh hỏi:

- Thiếu hiệp đã gặp Thiên Hà thượng nhân và Tinh Tú lão nhân chưa?

Thiết Kỳ Sĩ thở dài đáp:

- Văn bối gặp Thiên Hà thượng nhân rồi, lại có chút quan hệ với Tinh Tú lão nhân.

Kim Sơn tiên sinh nói:

- Bây giờ thiếu hiệp lại gặp cả lão phu nữa.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tây vực tam lão văn bối đều hân hạnh được bái kiến hết.

Kim Sơn tiên sinh thở dài hỏi:

- Chắc thiếu hiệp vẫn chưa hiểu rõ về bọn lão phu. Đồng thời vì sự đệ của Thiên Hạ thượng nhân là Phổ Phổ nguyên soái ở Sơ Lạc, bên trong không khỏi có chỗ hiểu lầm.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Văn bối chẳng phải là người của Thanh đình. Xin tiên bối cứ yên dạ.

Kim Sơn tiên sinh lắc đầu nói:

- Không phải lão phu có ý nghĩ đó. Nhưng xin thiếu hiệp ghi nhớ chí hướng của Thiên Hà thượng nhân và sự đệ y có chỗ bất đồng. Một người

muu đồ nghiệp bá vương, còn một người chỉ muốn yên thân.

Thiết Kỳ Sĩ xoa tay đáp:

- Tại hạ nhớ rồi

Kim Sơn tiên sinh cười nói:

- Thiếu hiệp là kỳ sĩ võ lâm. Lão phu nghe danh đã lâu, bữa nay gặp mặt quả nhiên tiếng đồn chẳng ngoa. Bây giờ xin thiếu hiệp làm việc chính của mình đi. Chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Chia tay rồi, Thiết Kỳ Sĩ cùng Kỳ Dao bay vọt tới không phận Mã Na Tát La Ốc Tri.

Giữa lúc ấy bỗng nghe Kỳ Dao hô lên những tiếng quái gở:

- A Kỳ! Dòm xuống dưới coi mau!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Chuyện gì?

Kỳ Dao đáp:

- Trong hồ có vật gì đi trên mặt nước?

Thiết Kỳ Sĩ chú ý nhìn xuống bất giác la lên:

- Ô kìa! Đó là một lão già cỡi lừa đi thong thả trên mặt nước.

Kỳ Dao đáp:

- Chỉ nghe chuyện cũ nói đến Long mã đi trên mặt nước qua sông. Nay con lừa đi được vẫn không chìm xuống mới kỳ!

Thiết Kỳ Sĩ vội nói:

- Chúng ta thử xuống coi xem.

Kỳ Dao tung mình như cơn gió hạ xuống bờ hồ.

Thiết Kỳ Sĩ cũng hạ xuống theo thì vừa gặp lúc lão già cỡi lừa đi tới.

Lão già ngó thấy hai người nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Lão gia đã tưởng là Quỷ Thúi và Thần Ứng. Té ra là hai con dơi.

Thiết Kỳ Sĩ nói ngay:

- Còn Thần lư của lão trượng thật là vật báu hiếm có.

Lão già cười hô hố đáp:

- Đáng tiếc là nó không biết bay.

Lão dứt lời thì con lừa vừa chạy vào đến bờ. Lão vỗ lưng con vật hô:

- Bằng hữu! Mau đi coi Quỷ Thúi lão tổ đang chạy ở phía trước xem đã

bao xa rồi? Đồng thời bảo cô nương đó đừng có rượt theo nữa, chờ ta tới sẽ hạ thủ.

Con lừa nghe nói khẽ hý một tiếng, tung bốn vó chạy nhanh như chớp.

Thiết Kỳ Sĩ nghe giọng nói có điều khác lạ vội hỏi ngay:

- Lão trượng! Quý Thú ở phía trước ư?

Lão già vừa cười vừa hỏi lại:

- Đại khái cách đây ngoài ba trăm dặm. Có phải các người ở Biển Bức bang không?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Bọn vãn bối không phải ở bang Biển Bức.

Lão già cười ha hả nói:

- Nếu thế thì cũng ở phái Biển Bức. Bữa nay lão gia đây thấy bọn họ bốn người ...

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc ngắt lời:

- Bốn người ư?

Lão già gật đầu đáp:

- Phải rồi. Nhưng một người bị thương, may mà lão gia kịp thời cứu ứng. Bây giờ hẳn đã qua cơn nguy hiểm. Còn một người đang rượt theo Quý Thú.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Người bị thương ở đâu?

Lão già đáp:

- Lão gia phái Đại đệ tử đưa hẳn đến Lạp Tát Hoạt Phật để kiểm thuốc.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói nhìn Kỳ Dao thở phào một cái nói:

- Cao Dương chưa chết. Cái đó là nhờ ơn vị tiên bối này.

Kỳ Dao liền nhìn lão già hỏi:

- Lão trượng đã giải cứu người bạn của tiện thiếp trong trường hợp nào?

Lão già đáp:

- Đó là “Chú bạn” này phát hiện ra con thần ưng lông sặc sỡ rồi bắt đến bên hồ. Lúc ấy người Biển Bức kia hãy còn hơi thở, con thần ưng sợ

hấn trốn chạy, nhưng chú bạn của lão gia ở trong hồ nước vọt ra ngoạm lấy người đông tuốt.

Thiết Kỳ Sĩ vội xá dài nói:

- Đa tạ tiền bối đã ra ơn giải cứu

Lão già cười khảnh khác nói:

- Bất tất phải tạ ơn. Bất luận bọn Thần ung, Quỷ Thú, Tiên hạc làm việc gì, lão già cũng phản đối.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Văn bối xin cáo từ. Thưa tiền bối! Chúng ta sẽ gặp nhau ở bước đường phía trước.

Lão già gật đầu đáp:

- Hay lắm! Người bạn của người e rằng còn gặp sự nguy hiểm, vậy người phải tức tốc rượt theo cứu trợ.

Thiết Kỳ Sĩ lập tức cùng Kỳ Dao vọt lên không lướt về phía nam. Khi ngó thấy một toà núi cao, Kỳ Dao vội hô:

- Coi kìa! Đó là Tát Bố Cương Lý Sơn

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Ta ngó thấy Đế Đế rồi. Dường như y đang tìm kiếm gì?

Văn Đế Đế đang chạy lui chạy tới trước một khu rừng, nhưng lúc này cô vọt vào trong rừng.

Thiết Kỳ Sĩ hạ xuống giữa rừng lớn tiếng gọi:

- Đế Đế! Đế Đế! Bọn ta đã tới đây

Văn Đế Đế dường như đã nghe rõ thanh âm Thiết Kỳ Sĩ nhảy vọt lên ngọn cây. Cô thấy hai người hạ xuống, mừng như bắt được của, cười khanh khách nói:

- Các vị kiếm thấy tiểu muội rồi

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Văn muội đang tìm gì vậy?

Văn Đế Đế đáp:

- Thần ung lão quỷ chạy trốn. Lão bị tiểu muội rượt đánh rớt một vật gì xuống bên rừng mà sao tìm không thấy

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tìm không thấy thì thôi. Văn muội có biết Cao Dương hầy còn sống

không?

Văn Đế Đế đáp:

- Tiểu muội biết rồi. Y đã đi Lạp Tát.

Cô dừng lại một chút rồi cười nói:

- Đó là Quái Lư trượng nhân đã cứu sống y. Vừa rồi tiểu muội lại thấy Quái Lư tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi:

- Đó là Quái Lư trượng nhân trong bọn Thần, Tiên, Quỷ, Quái ở Tứ ky bang ư?

Văn Đế Đế đáp:

- Phải rồi! Lão không cùng đường lối với Tam Ky: Thần, Tiên, Quỷ. Lão là hảo nhân chứ không phải như lời đồn đại trên chốn giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Ta cũng nhận thấy lão không đến nỗi tệ hại. Có thể là đệ tử trong Quái Ky bang kẻ hay người dở không giống nhau

Văn Đế Đế đáp:

- Không phải đâu. Đại đệ tử của lão tiểu muội cũng đã gặp rồi. Y là một đại hán tuổi trẻ, tư cách thẳng thắn. Tuy y ở phe Hắc đạo mà không sang đoạt vật gì của bản nhân

